

OPRAVLJATI NEKAJ S SRCEM

Opravljam nekaj s srcem, nekaj kar te dopolnjuje, tako kot mene prostovoljno delo na Društvu Projekt Človek. Marsikdo me vpraša, zakaj ravno tako prostovoljno delo, kako da si se odločila za nekaj takšnega in seveda se najdejo ljudje, ki jim je smešno da nekaj delam, kar ni plačano. Ljudje, ki mislijo samo na denar, ne morejo razumeti pomena prostovoljnega dela, ne razumejo, da res lahko nekaj opravljaš s srcem, brez kakršnegakoli plačila. Kar nekaj časa sem premišljevala, ali sem dovolj močna, pripravljena za takšno delo, pa čeprav samo enkrat tedensko. S prijateljico sva velikokrat imele pogovore o društvu, o ljudeh s takšnimi oblikami zasvojenosti. Meni to ni tuje, poznam kar nekaj ljudi, ki so imeli težko življenje zaradi zasvojenosti. Nekateri so se s hudo borbo in zdravljenji postavili na noge in zaživel normalno življenje, na žalost je pa tudi nekaj takih, ki jim ni uspelo. Po nekaj dneh premišljevanja, sem poklicala na društvo, kjer smo se dogovorili za srečanje. S Špelo sva uredili vse, kar je bilo za urediti in na koncu sem se odločila, da grem kar na Malenškovo opravljati prostovoljno delo.

Podala sem se v neznanu, vendar sem komaj čakala, da vidim kaj me čaka, kako me bodo sprejeli ... Prvi dan, ko sem stopila v hišo, sem vedela, da sem na pravem mestu. Težko mi je to razložiti, samo vem, da je bila tista neka prava energija, ki mi je rekla, na pravem mestu si. Tako se je začelo moje poslanstvo na društvu.

Spoznavanje ljudi, kakšno je delovanje v hiši, katere so moje naloge. Vsi uporabniki programa so me kar hitro sprejeli, tudi ko so novi prihajali, smo se kar hitro spoprijateljili. Večina jih je mislila, da ker sem jaz samo prostovoljka, bom bolj na prijateljski ravni delovala, vendar so hitro ugotovili, da ni čisto tako. Prvi mesec sem bolj opazovala, se pogovarjala, spraševala, potem sem pa hitro dojela, da je potrebno biti tudi tisti grdi policaj, ki nekemu stoji za hrbtom in ga opominja.

Prišli so trenutki, ko mi je bilo težko, zaradi vseh zgodb, ki jih slišiš, zaradi obnašanja, ki ga imajo nekateri uporabniki. Vse te stvari vplivajo na človeka, ker vsem želiš dobro, vsem želiš, da zaživijo neko normalno življenje. Na začetku je kar vplivalo name, sem hodila domov zelo izmučena, vendar sem kar hitro postala bolj močna in trdna. Tudi mi delamo na sebi, preizkušamo svoje meje, saj znajo nekateri uporabniki zelo preizkušati naše meje. To ni lahko delo.

Vsakič ko pridem na društvo, nasmejano stopim v hišo, saj vem, da jim dam tisto malo pozitivne, pa čeprav samo za trenutek. Nobenega ne obsojam, zakaj je tam, poizkušaš vse razumeti, se pogovarjati, rešiti kak problem. Velikokrat sem uporabnikom spremstvo, če imajo izven hiše kak nujen popravek. Grem z njimi, karkoli imajo za opraviti in takrat se veliko pogovarjamo, ker tudi oni postanejo malo manj živčni, saj so malo zunaj na zraku in jim poizkušam s pogovorom vsaj kanček pomagati, jih razbremeniti vseh teh skrbi in vse te živčnosti.

Zelo dober občutek je, ko imamo jutranja srečanja, da si podamo pohvale, vsak pohvali tistega, ki je naredil nekaj dobrega, ki je napredoval ... Seveda je meni osebno najboljši občutek, ko mi reče uporabnik, da je vesel, da sem na društvu, da se mi zahvali za pogovore ki jih imam z njimi, da jim pomagam pri vsakem delu, pa čeprav jih znam tudi grajati in biti sitna, kot pravijo nekateri uporabniki. Da čutijo tisto mojo pozitivno energijo, da vidijo, da mi ni vseeno za njih, vsakemu želim, da se spravi v red in zaživi kot mora. Prvi dan, ko pridem domov tako zelo utrujena, da mi ni do ničesar, da potrebujem mir in tišino, pa vendar se niti enkrat do zdaj ni zgodilo, da bi rekla, kaj mi je tega treba, zakaj sem

se odločila zato. Tisti dan sem bolj mirna, zvečer odidem spat in zjutraj se zbudim spet polna energije.

Postala sem bolj močna oseba, znam postavljati meje, ker se zavedam, zakaj so uporabniki v tem programu, zakaj moram biti stroga kot tudi srčna, vse to se zavedam in z veseljem opravljam prostovoljno delo. Na začetku mi je bilo to nekaj neznanega, neka nova pot, sedaj si ne predstavljam, da bi kar prenehala s prostovoljnim delom.

Vse dokler bom lahko, bom hodila na društvo in se trudila po svojih najboljših močeh, ker to sem jaz, to je tisto kar mene dopolnjuje in kar me osrečuje.

Tanja Haromet